

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 149/03-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. P., CSc., bytom N. Z., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. I. K., so sídlom N., vo veci porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv upravených v čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu v Nových Zámkoch č. k. 10 Er 1204/99-50 zo dňa 20. decembra 2001 a uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 6 Co 44/02-67 z 29. novembra 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. P., CSc., v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv upravených v čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd

- a) uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10 Er 1204/99-50 z 20. decembra 2001, o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci;
- b) uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 6 Co 44/02-67 z 29. novembra 2002, o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2003 doručená sťažnosť Ing. M. P., CSc., bytom N. Z., (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) uznesením Okresného súdu v Nových Zámkoch (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Er 1204/99-50 z 20. decembra 2001 a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 44/02-67 z 29. novembra 2002.

Namietaným uznesením okresného súdu bola sťažovateľovi uložená poriadková pokuta vo výške 5 000 Sk podľa § 254 a § 53 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu hrubého sťaženia priebehu exekučného konania, v rámci ktorého napriek upovedomeniu nesprístupnil znalcovi nehnuteľnosť za účelom jej ocenenia, ako aj súpisu hnutel'ných vecí.

Sťažovateľ sa proti uzneseniu okresného súdu odvolal. V odvolaní poukázal na rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 6/99-11 z 9. februára 1999, ktorým bolo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej len „BSM“) sťažovateľa a jeho manželky zrušené. Manželia zároveň uzavreli dohodu o vyporiadaní BSM, v zmysle ktorej podľa tvrdenia sťažovateľa nadobudla nehnuteľnosť, ktorá sa mala sprístupniť, do výlučného vlastníctva jeho manželka. Na tomto základe sťažovateľ namietal, že nebol oprávnený rozhodovať o sprístupnení nehnuteľnosti, ktorá nepatrí do jeho vlastníctva.

Krajský súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd okrem iného poukázal na skutočnosť, že vlastnícke právo sa nadobúda až vkladom do katastra nehnuteľností, pričom sťažovateľ v konaní nepredložil dôkaz o takom vyporiadaní BSM, z ktorého by vyplývalo, že vlastníctvo k nehnuteľnosti, ako aj všetky dotknuté hnutel'né veci, prešli do výlučného vlastníctva jeho manželky.

Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodňuje okrem iného tým, že ani okresný súd, ani krajský súd vo svojich uzneseniach nezohľadnili skutočnosť známu zo spisu exekútora, podľa ktorého jeho manželka požiadala orgány Policajného zboru o ochranu jej bezpečnosti a majetku a on (sťažovateľ), keď nesprístupnil nehnuteľnosť, nekonal svojvoľne, ale len trpel účinnú ochranu majetku svojej manželky prítomnými policajtmi.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti rozhodol nasledovne:

„Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 10 Er 1204/99 – 67 (6 Co 44/02-67) zo dňa 29. 11. 2002 bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 10 Er 1204/99-67 (6 Co 44/02-67) zo dňa 29. 11. 2002 bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 10 Er 1204/99-67 (6 Co 44/02-67) zo dňa 29. 11. 2002 bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10 Er 1204/99-50 zo dňa 20. 12. 2001 bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10 Er 1204/9-50 zo dňa 20. 12. 2001 bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10 Er 1204/99-50 zo dňa 20. 12. 2001 bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 10 Er 1204/99-67 (6 Co 4/02-67) (pozn. správne má byť 6 Co 44/02-67) zo dňa 29. 11. 2002 zrušuje. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10 Er 1204/99 – 50 zo dňa 20. 12. 2001 z r u š u j e.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 50.000, - Sk. “.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv v súvislosti s uložením mu poriadkovej pokuty v rámci už nariadeného a prebiehajúceho exekučného konania (t. j. rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu), pričom však porušenie ním označených základných práv v samotnom exekučnom konaní nenamieta.

1. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich práv uznesením okresného súdu č. k. 10 Er 1204/99-50 z 20. decembra 2001, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu, rozhoduje v odvolacom konaní krajský súd. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať uznesenie okresného súdu č. k. 10 Er 1204/99-50 z 20. decembra 2001.

2. Zvyšnú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich ústavných práv uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 44/02 – 67 z 29. novembra 2002, považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Pri svojom rozhodovaní ústavný súd vychádzal z toho, že argumenty, ktoré uviedol sťažovateľ, nie sú v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o uložení poriadkovej pokuty v exekučnom konaní.

K uloženiu poriadkovej pokuty došlo ako (vyplýva z odôvodnenia uznesenia krajského súdu) z toho dôvodu, že sťažovateľ svojim konaním hrubo sťažuje (sťažoval) priebeh exekučného konania. To boli aj hlavné argumenty krajského súdu uvedené v odôvodnení jeho rozhodnutia. Nakoniec sťažovateľ tieto argumenty vo svojom odvolaní a ani v sťažnosti nevyvrátil. Podľa názoru ústavného súdu preto nemožno dospieť k záveru, že namietané uznesenie krajského súdu je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a ani ho

nemožno spájať s porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Absencia príčinnej súvislosti argumentov sťažovateľa spojená s namietaním porušenia jeho základných práv bola dôvodom na odmietnutie tejto časti jeho sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 3 Dohovoru uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť z toho dôvodu, že ten zaručuje práva obvineného v trestnom konaní, zatiaľ čo sťažovateľ namieta porušenie svojich práv rozhodnutím súdu v občianskoprávnom konaní. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa odpadol právny dôvod na to, aby sa ústavný súd zaoberal návrhom sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2003